

таме, че прѣзъ всичкото врѣме, до като Плѣвенъ се държеше, ние пропуснахме такива благоприятни случаи, на които бѣше съдено, да се не повторятъ вече никога!

Подъ натиска отъ Цариградъ; подбужданъ отъ офицеритѣ, които желяеха да се извърши нѣщо; безпокоенъ отъ глухото роптание на собствената си съвѣсть, която му подсказваше до колко е пагубно неговото бездѣйствие, Мехмедъ-Али-паша се рѣши, най-сетнѣ, да оттладе заповѣдъ за движение и размѣстване на войскитѣ, имайки прѣдъ видъ едно сражение.

Рѣшиха се на едно сражение но . . . . безъ да иматъ нѣкакви данни, нито относително разположението на противника, нито относително неговитѣ намѣрения. Но отъ този противникъ ние не виждахме друго освѣнъ само едни неподвижни охранителни постове, и нищо у насъ не даваше право да се мисли че Цесаревичъ ще прѣдприеме сражение. Трѣбваше първо да се разузнава, да се влѣзѣше въ съприкосновение съ главнитѣ сили на противника, и тогава вече да се мисли и за сражение.

Слѣдъ нощното отсѣпление отъ Черковна, ние значително се помѣстихме въ дѣсно и, — най-сетнѣ сердаря разбра, че е необходимо да има всичкитѣ си войски въ рѣка за да атакува руситѣ.

За тази цѣль, при Ивановъ-Чифликъ на Караломъ, се съсрѣдоточиха всичкитѣ наши пѣхотни дивизии.

По поводъ на това трѣбва да отбѣлѣжимъ, че подъ началството на Мехмедъ-Али-паша, както и при неговитѣ прѣдшественици, армията се състоеше отъ дивизии . . . , и че никога не стана и дума за организирането на армейски корпуси. Но да чуемъ какво